

Felterjesztés Biatorbágyért életműdíjra

Hagyó József

1955-ben szentelték pappá. Pesten lett káplán. „Ötvenhat őszen az iskolákba rengeteg hittanórát tartott, büntetésből Esztergomba került káplánnak, de onnan is gyakran járt vissza a fővárosba, és a regnumos paptársakkal végezte a tiltott lelkipásztori munkát az ifjúság körében. 1962-ben többedmagával perbe fogták, és bebörtönözték. 1963-ban amnesztiát kapott, de folytatta a hittanoktatást, ezért egy év múlva ismét börtönbe került. 1968-ban szabadult. A börtönviselt „problémás” papokat nem volt egyszerű visszafogadni az egyházmegyei lelkipásztori szolgálatba. Szabadulása után lett szerzetes, és közeledett „a Jézus Kistestvéreinek közösségéhez.” Az 1933-ban alapított közösség tagjai – a követni kívánt Charles de Foucauld atya példájára – Jézus názáreti életét kívánják élni: elrejtetten, szegényen, munkában és imádságban. Ekkor a szerzetesi élet minden formája a legszigorúbban be volt tiltva. Élte a munkás emberek egyszerű életét (szabadulása után volt rovarirtó és kazánfűtő, hosszú ideje pedig a Hit és Fény Közösség értelmi fogyatékosokat foglalkoztató biatorbágyi kerámiaműhelyében dolgozik), és készült a szerzetesi hivatásra. 1971-ben tette le első fogadalmát, 1980-ban az egész életre szólót. A Jézus Kistestvérei közösségének hivatása figyelni a társadalom peremére került emberekre. Hagyó atya így talált rá a sérültekre és alapította meg a kerámia műhelyt, majd a Kemence Alapítványt, amellyel megalapozta a fogyatékosok nappali ellátását Biatorbágyon a Táncsics utcai nappali foglalkoztatóban. 2001 óta él a Boldog Gizella öregotthonban, mindennap hétköznap és vasárnap misézik a kápolnában, gondozva az idősek lelki életét. Gyakran vállal kíséretet a biai és torbágyi plébánián, esküvőkön, ünnepi, és gyászalkalmakkor misézik. A helyi társadalmi és kulturális életben való részvételéért 2005-ben Dévay Gyula közművelődési díjban részesült Biatorbágyon.

Hagyó József élete, emberi, papi tevékenysége, az általa teremtett értékeken keresztül szűkebb környezetén túlmutató hatású, így joggal állítható a környék, a megye, a régió elé is erkölcsi példaképül.

Biatorbágyért életműdíjra javasolt (posztumusz):

Pintér Józsefné

Biatorbágy Város Pénzügyi, Ügyrendi és Stratégiai Bizottsága Posztumusz kitüntetésben való részesítésre javasolta a 2013. április 7-én, életének 83. évében elhunyt Pintér Józsefnét.

Palovics Teréz emlékező írása Pintér Józsefnéről:

„Teri néni a békét, a csendes nyugalmat és a biztonságot adó szeretetet nyújtotta sokunk számára. 1954-től nyugdíjazásáig a Bajcsy-Zsilinszky utcai intézményben dolgozott- előbb óvónőként, majd helyettesként, végül vezetőként. Kiváló szakmai munkájáért 1985-ben Pedagógus Szolgálati Emlékérmét, majd több évtizedes példamutató szolgálataért 1995-ben Pedagógus- díjat kapott. Pintér Józsefné 1930. július 27-én született Biatorbágyon.

1951-ben végzett a budapesti Brunsvik Teréz Óvónőképző Intézetben, pályafutását Törökbálinton a Baross utcai óvodában kezdte. 1954-ben került Biára, nyugdíjazásáig a Bajcsy-Zsilinszky utcai intézményben dolgozott- előbb óvónőként, majd helyettesként, végül intézményvezetőként. Szelíd, csendes lénye hitéből fakadó, szigorú erkölcsi alapokon nyugvó nevelői örökséget hagyott ránk. Kiváló szakmai munkájáért 1985-ben Pedagógus Szolgálati Emlékérmét, majd több évtizedes példamutató szolgálataért 1995-ben Pedagógus- díjat kapott.

Óvodás korunkból őrizzük a kedves kis versikéket, meséket és dalokat, melyek egész életünkre támpontként, útravalóul is szolgáltak. De néhányan magunkban hordozzuk azokat a jótanácsokat is, melyekkel pedagógus-pályánk kezdetén segítette -néha bizony csetlő-botló- próbálkozásainkat.

Sosem szakadt el teljesen az óvodától. Nyugdíjasként is örömmel jött közénk, s egy-egy verssel, nekünk szóló igével készült ezekre az ünnepi alkalmakra. Őszintén tudott velünk örülni; mindenkihez volt néhány kedves szava. Néhány éve már erőt vett rajta a betegség, de szelíd mosolya, hite és elfogadó, csendes szeretete a nehéz időkben is megmaradt. Szakmai múltja, családi és közösségi élete példa lehet mindannyiunk számára.

„Az emlékezéshez nem emlék, hanem szeretet kell,
S akit szeretünk, azt nem feledjük el...”
(Shakespeare) Nyugodjon békében.

Palovics Teréz